

Markó Béla

Hátha megigézhet

Nem ismerem fehér, fürtös virágát,
vagyis hogy jó ideje ismerem,
mióta itt kacérkodik velem
minden tavasszal, sok mézédés ágát

ringatja, hátha-hátha megigézhet,
s zenél, igen, egyfolytában zenél,
csak zeng, zúg, zsong, mert benne él a szél,
és lakmároznak benne éhes méhek,

de nem tudom, hogy hívják, keresem
a növénymutatóban, s nem lelem,
vagy mégis? Gyöngyvessző! Esetleg erre

gondolhatnék? Mit számít? Nincs neve,
de hasonlít most, méhekkal tele,
az egész virág- s világegyetemre.

Úgyis egymáshoz érnek

Jákób létrája, Illés szekere
a kert végében rothad félredobva,
a szilvafa már széthull darabokra,
s szertegurul, csak vaskos gyökere

vergődik lent a sűrű fű között,
s csapkodnak ágai, de édes vére
a nézők mohón felnyújtott kezére
még holtában is csak tovább csöpög,

míg körbezsongja millió darázs,
hogy hátha ismét lesz feltámadás,
s Jézus, akár egy reggeli ígéret,

felszárad majd, mert minden összefügg,
s egy hosszú történetben a betűk
előbb-utóbb úgyis egymáshoz érnek.

Szonett a múltó időről

Még jó erőben itt ülök egy ócska
tragacsban, amely gőzölög s köhög
időnként, felhőt hagy maga mögött
s megfontoltan kapaszkodik a dombra,

de azért itt bent még rendben van minden,
ahogy kedvtelve figyelem magam,
s előre nézek, szinte boldogan,
mert új s új tájat mutogat az Isten,

és csak kanyargok felfelé, hiszen
mint mondtam már, belülről semmi sem
éreződik, most is ugyanaz vagyok,

mint eddig, s nem muszáj még észrevennem,
milyen divatjamúlt kintről a testem,
s füst van, ha lehúzzom az ablakot.

Kiss Zoltán László: Vörös sárkányfajzat

